

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 52/2025
12.02.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Гордане Којић, Александра Степановића, Светлане Томић Јокић и Татјане Вуковић, чланова већа, са саветником Врховног суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног – адвоката Драгише Вукашиновића, поднетом против правноснажних пресуда Другог основног суда у Београду К бр.327/22 од 11.04.2024. године и Апелационог суда у Београду Кж1 бр.733/24 од 14.10.2024. године, у седници већа одржаној дана 12. фебруара 2025. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Драгише Вукашиновића, поднет против правноснажних пресуда Другог основног суда у Београду К бр.327/22 од 11.04.2024. године и Апелационог суда у Београду Кж1 бр.733/24 од 14.10.2024. године.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду К бр.327/22 од 11.04.2024. године, окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 3. у вези става 1. КЗ, за које дело је осуђен на казну затвора у трајању од две године.

Истом пресудом на основу одредаба чланова 80. и 89а КЗ према окривљеном је изречена мера безбедности забране приближавања и комуникације са оштећеном у трајању од три године, тако што је окривљеном забрањено приближавање оштећеној на удаљености од 200 метара, приступ у простор око места становања и места рада оштећене и свако даље узнемиравање оштећене, односно даља комуникација са оштећеном, при чему се време проведено у затвору не урачунава у време трајања те мере.

Окривљени АА ослобођен је дужности накнаде трошкова кривичног поступка и одређено да ови трошкови падају на терет буџетских средстава суда, а оштећена ББ је упућена на парнични поступак ради остваривања имовинскоправног захтева.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 бр.733/24 од 14.10.2024. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА – адвоката Драгише Вукашиновића, а пресуда Другог основног суда у Београду К бр.327/22 од 11.04.2024. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА – адвокат Драгиша Вукашиновић, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји захтев и укине побијане пресуде, а предмет врати првостепеном суду на поновно суђење, уз истовремени захтев да се у смислу одредбе члана 488. став 3. ЗКП одреди да се одлаже извршење правноснажне пресуде.

Врховни суд доставио је примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, и у седници већа, коју је одржао без обавештавања јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), након разматрања списка предмета и правноснажних пресуда, против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те по оцени навода изложених у захтеву, нашао:

Захтев је неоснован.

Неосновано се захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног истиче да су нижестепене пресуде донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, јер су засноване на незаконитим доказима – на медицинској документацији ДЗ „Гроцка“ и медицинској документацији КБЦ „Драгиша Мишовић – Дедиње“, на основу којих је обављено вештачење од стране вештака медицинске струке др Јелене Мицић Лабудовић, обзиром да је сва медицинска документација достављена у фотокопији, а не у оригиналу, што је супротно одредби члана 139. ЗКП.

Супротно изложеним наводима захтева за заштиту законитости, Врховни суд налази да наведена медицинска документација и поред тога што је достављена у фотокопији, не представља незаконит доказ на коме се пресуда не може заснивати, обзиром да одредба члана 139. став 1. ЗКП не обавезује суд да као доказ користи искључиво оригиналне исправе, имајући у виду да је наведеном одредбом прописано да се исправа прибавља, по правилу, у оригиналу.

У конкретном случају, на захтев суда, упућен медицинској установи КБЦ Драгиша Мишовић – Дедиње“, иста је доставила детаљан извештај у вези лечења оштећене у овој болници, са изјашњењем ординирајућег лекара и медицинском документацијом у вези тражених података, па чињеница да је део те документације, као и документација ДЗ Гроцка у копији, не утиче на законитост прибављених доказа. Поред тога, побијана правноснажна пресуда не заснива се искључиво на овим

доказима, већ и на другим изведеним доказима у току поступка. Стога, по оцени овога суда, наведене фотокопије медицинске документације ДЗ „Гроцка“ и КБЦ „Драгиша Мишовић – Дедиње“, не представљају доказе на којима се по одредбама Законика о кривичном поступку пресуда не може заснивати, а сходно томе ни медицинско вештачење.

Из наведених разлога, поднети захтев, у делу у којем се указује да су нижестепене пресуде донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, оцењен је неоснованим.

Неосновани су и наводи захтева којима се истиче да је правноснажна пресуда донета уз повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП. С тим у вези, бранилац у поднетом захтеву наводи да у смислу одредбе члана 112. став 28. КЗ оштећена, као бивша супруга окривљеног, нема својство члана породице, обзиром да окривљени и оштећена у време извршења предметног кривичног дела нису живели у заједничком домаћинству.

Изложене наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховни суд није прихватио основане, из следећих разлога:

Кривично дело насиље у породици из члана 194. став 1. КЗ врши онај ко применом насиља, претњом да ће напасти на живот или тело, дрским или безобзирним понашањем угрожава спокојство, телесни интегритет или душевно стање члана своје породице. Ставом 3. истог члана прописан је тежи облик овог кривичног дела, који постоји уколико је услед дела из става 1. и 2. овог члана наступила тешка телесна повреда или тешко нарушавање здравља, или су учињена према малолетном лицу.

Чланом 112. тачка 28. КЗ прописано је да се чланом породице сматрају: супружници, њихова деца, преци супружника у правој линији крвног сродства, ванбрачни партнери и њихова деца, усвојилац и усвојеник, хранилац и храненик. Члановима породице сматрају се и браћа и сестре, њихови супружници и деца, бивши супружници и њихова деца и родитељи бивших супружника, ако живе у заједничком домаћинству, као и лица која имају заједничко дете или је дете на путу да буде рођено, иако никада нису живела у истом породичном домаћинству.

Имајући у виду цитиране законске одредбе, те чињеницу да из списка предмета произилази да окривљени АА са бившом супругом – оштећеном ББ има заједничку децу, то се окривљени и оштећена, супротно наводима захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног, сматрају члановима породице у смислу одредбе члана 112. тачка 28. КЗ, без обзира што у време извршења предметног кривичног дела нису живели у истом породичном домаћинству.

Стога су наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног, којима се суштински указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, оцењени неоснованим.

Са свега изложеног, а на основу одредаба члана 491. став 1. ЗКП, донета је одлука као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.

Председник већа-судија
Милена Рашић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић